

Paní s altovou flétnou

Bylo mlhavo a chladno, což mé náladě nijak nepomáhalo. Pohádala jsem se se sestrou a radši jsem utekla pryč dřív, než jedna z nás stihla říct něco, čeho by později litovala. Foukal studený vítr, mě ovšem zahříval můj tmavě modrý kabát a bílá šála, kterou jsem kdysi dostala od babičky. Zítra to bude rok, uvědomila jsem si bolestně. Už celý rok a stejně to pořád tolik bolí. Proč je život tak nespravedlivý? Jednu babičku jsem ani nepoznala a ta druhá odešla z mého života tak brzy. Vždyť ostatní mají většinou babičky obě, někdy i prababičky...

Vítr si pohrával s barevnými listy, které opadaly ze stromů, a já bezcílně bloudila spleťtými uličkami Prahy. Chtěla jsem si vyčistit hlavu, přijít na nové myšlenky, ale moc to nezabíralo. Na rohu ulice jsem spatřila Starbucks a bez dlouhého rozmýšlení jsem vešla dovnitř. Objednala jsem si velké Pumpkin Spice Latte. Obvykle kafe nepiju, natož ochucené, ale musím si nějak zvednout náladu. Vzala jsem si právě připravený nápoj a v tichosti opustila kavárnu. Na kelímku bylo vedle mého jména černou fixou nakreslené srdíčko. Vždyť mě ten člověk ani nezná, smutně jsem si pomyslela a vyrazila dál.

Procházela jsem ulicemi, kde jsem předtím nikdy nebyla, a po troškách usrkávala kávy s příchutí podzimu. Kelímek mě příjemně hřál do dlaní. Malinko jsem pookřála. Upoutal mě záblesk způsobený odrazem podzimního sluníčka. Vydala jsem se tím směrem a zjistila, že na zdi domu je pečlivě vyvedená zlatá šesticípá hvězda. Asi jsem se dostala do staré židovské části města. Pokračovala jsem dál a postupně jsem začala objevovat takových hvězd více a více.

Najednou jsem před sebou spatřila jakousi starou budovu. Byla to židovská synagoga. Napravo od ní stál dům se dvěma ciferníky hodin, každý s jinými číslicemi - jeden s římskými na věži, druhý pravděpodobně s hebrejskými na vikýři. Zřejmě byly ale rozbité, jelikož zlaté ručičky ukazovaly místo necelé půl čtvrté skoro tři čtvrtě na sedm. Mezi touto budovou a synagogou byl průchod se schody do jiné ulice. Nad nimi hrála starší paní na altovou flétnu. Chvilku jsem tam jen stála. Pak jsem prošla uličkou, vystoupala schody a postavila se dost blízko, abych ji mohla pozorovat, ale dost daleko, abych nebudila přílišnou její i cizí pozornost.

Měla na sobě starou bundu, čepici a prodřené roztrhané boty. Jen jsem stála a naslouchala. Po jedenácti letech hraní na housle mě pokaždé potěší, když vidím někoho jiného s jeho hudebním nástrojem. Naplní mě to pocitem sounáležitosti, nějakým způsobem se s tím člověkem cítím propojená, jako bychom oba patřili do stejné hudební rodiny. Špatně se to popisuje, ale je to moc pěkný pocit.

Paní už si všimla, že na nikoho nečekám, ale stojím tam kvůli ní. Nejspíš se na ni dívám moc nápadně. Podívala se na mě a usmála se. Zčervenala jsem, ale úsměv jsem jí opětovala. Cítila jsem se trapně. Raději jsem se schovala za roh synagogy. Byl tam malinký parčík, tedy spíše pár stromů a lavičky. Obešla jsem synagogu a objevila se na místě, kam jsem prve přišla - u domu se dvěma ciferníky. Byly za deset minut čtyři, ale hebrejské hodiny ukazovaly jedenáct minut po půl druhé. Nedávalo to smysl. A pak mi to došlo - hodiny s hebrejskými číslicemi jdou na opačnou stranu a k tomu ještě mají prohozené ručičky. Proto se mi zdálo, že každé hodiny ukazovaly jinak, i když ve skutečnosti byl časový údaj totožný.

Bylo mi líto, že jsem se nepřinutila té flétnistce nic říct a nedala jsem jí ani pár drobných. Pak jsem se ale překonala. Z kapsy kabátu jsem vylovila minci a sevřela ji v dlaní. Znovu jsem se vydala uličkou se schody a se slovy „hrajete moc krásně“ jsem minci vhodila do misky. Paní se na mě mile usmála a odpověděla: „No, úplně mi to nejde, ale snažím se, děkuju.“

„Mně se to líbí,“ namítla jsem.

„To jsem ráda. Ty taky na něco hraješ?“

„Ano, na housle. Chodím tu na konzervatoř.“

„Jejda, tak to jsi asi slyšela všechny ty chyby, co dělám.“

„Ale vůbec ne. Navíc nikdo nehraje bez chyb, já po jedenácti letech ani kdokoliv jiný, to je přirozené. A stejně nejsem flétnistka. Vy už hrajete dlouho?“

„Zase tak dlouho ne. Ale mám malý důchod, tak se snažím si nějak přivydělat. Jen bych asi potřebovala nějakého učitele.“

„Možná by stačilo jen pár hodin, aby vás nasměroval,“ souhlasila jsem.

„Škoda, že hodiny jsou moc drahé.“ Pak se podívala na misku a s radostí v hlase řekla: „Vypadá to, že jsem si dnes vydělala dost na nové boty.“ To mě odzbrojilo. Netušila jsem, co na to odpovědět.

„To jste ale stejně dobrá, že jste se začala učit na hudební nástroj až v důchodu, navíc úplně sama, bez učitele.“

„To víš, já tu flétnu dostala jako dárek k narozeninám a nejdřív jsem ani pomalu nevěděla, co to je,“ zasmála se. „Pak jsem si koupila učebnici a začala jsem se podle ní učit. Jsou tam různé obrázky, tak mi to jde celkem dobře. Navíc musím nějak zaměstnat svůj mozek, aby nezlenivěl a nepřestal fungovat. Právě proto také hraju ráda pexeso.“

„Pexeso? A jaké?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Mám jich doma několik. Třeba se zvířátky. Nejraději mám s plemeny psů. Člověk se toho díky pexesu může spoustu naučit.“

„Vážně? Moje oblíbené je zase s Leošem Janáčkem. A vy tu hrajete každý den?“

„Každý den ne, zhruba jednou dvakrát do týdne. Dneska tu jsem nespíš naposledy, protože už bývá dost chladno a je mi zima. Mám pak zkřehlé ruce a špatně se mi hraje,“ odpověděla. Pak se znenadání zeptala: „Chtěla bys, abych ti něco zahrála?“

„Byla bych moc ráda.“

„A co by sis přála?“

„Zahrajte mi prosím to, co máte nejraději.“

„Dobrá. Znáš operu Nabucco?“

„Znám, před půl rokem jsem ji viděla v divadle.“

„Tak to poznáš, když zahraju něco špatně,“ znejistěla.

„Nebojte, zas tak dobře to neznám,“ povzbudila jsem ji.

Uvolnila kolíček, který jí držel noty přichycené ke stojanu, aby neuletěly, a vytáhla list papíru, na kterém bylo napsáno „Nabucco“.

„Umím to z paměti. Můžeš se dívat do not, když studuješ hudbu,“ řekla mi a podala mi list ručně psaných not.

Ulicí se rozezněla známá melodie z Verdiho opery. Byl to „Pochod židů“. Dohrála a já jí zatleskala. Vypadala velmi dojatě. Na tváři se jí zaleskla osamocená slza. Slza radosti.

„Opravdu hrajete krásně.“ Vrátila jsem jí noty.

„Děkuju,“ usmála se. „Už ale vážně budu muset jít. Je chladno a začíná mi být zima.“

„Dobře, já už taky půjdu. Moc vám děkuju.“

„To já tobě za milý rozhovor. Ráda jsem tě poznala.“

„Já vás. Mějte se krásně, nashledanou!“

„Nashledanou!“

Naposledy jsem se na ni usmála a potom jsem se vydala směrem, kde jsem tušila, že by se mohl nacházet náš byt. Jen kelímek teď už studeného zbytku Pumpkin Spice Latte mi připomněl, proč jsem vůbec šla ven. Na svou špatnou náladu jsem totiž díky této inspirativní osobě úplně zapomněla a vystřídala ji nálada plná energie a radosti. Tu jsem si nenechala zahnat negativní vzpomínkou, a tak jsem kelímek vyhodila do koše. Předtím jsem ale stihla

znovu spatřit srdíčko a hřejivý pocit na srdci se rozšířil do celého těla. Vždyť mi jen ten někdo chtěl zvednout náladu a podpořit mě.

Když může být tahle milá paní šťastná, můžu být i já, přes všechny své problémy. Vždyť ty mé v porovnání s jejími jsou nedůležité. A přitom ona si s nimi umí tak dobře poradit. Nemá učitele, jen flétnu, kterou dostala jako dárek, a učebnici z antikvariátu. Aby ušetřila, opisuje si noty ručně. A to je tolik lidí, kteří by si přáli umět hrát na nástroj, ale nezačnou, protože už jsou „moc staří“. Přitom si oni mohou dovolit učitele. Vždyť tato paní se to naučila v důchodovém věku jen s knížkou. Za to jí patří můj velký obdiv.

Samozřejmě, že nehraje perfektně, ale to vlastně nikdo. Střídala různou dynamiku. Nevím, jestli podle toho, jak to cítila, nebo napodobila nějakou nahrávku, ale bylo to opravdu dobré. I délky not dodržovala a vedla fráze... znělo to hezky, tak nějak přirozeně. Každopádně mi o hodně zlepšila den. Ani vzpomínka na babičku už nebyla tak bolestná. Užívala si všechny okamžiky svého života naplno, přece by si přála, abychom na ni vzpomínali s láskou a ne žalem. A ani hádka se sestrou se nezdá být tak strašná. Prostě se jí omluvím a nějak se udobříme.

Typická podzimní melancholická nálada ze mě už úplně opadla. S elánem a novou chutí do života jsem si užívala odpolední sluníčko a procházku domů. O tomto náhodném neplánovaném setkání budu ještě hodně přemýšlet.

Dorota Silárszká